

Min afskedstale efter 33 års ansættelse ved Sygepleje-og radiografskolen i Københavns amt.

I Det gamle Testamente står der i Prædikerens bog:

Alting har en tid
for alt, hvad der sker under himlen, er der et tidspunkt.
En tid til at fødes, en tid til at dø.
En tid til at plante, en tid til at rydde.
En tid til at slå ihjel, en tid til at helbrede.
En tid til at rive ned, en tid til at bygge op.
En tid til at græde, en tid til at le.
En tid til at holde klage, en tid til at danse.
En tid til at sprede sten, en tid til at samle sten.
En tid til at omfavne, en tid til ikke at omfavne.
En tid til at opsøge, en tid til at miste.
En tid til at gemme hen, en tid til at kaste bort.
En tid til at rive itu, en tid til at sy sammen.
En tid til at tie, en tid til at tale.
En tid til at elske, en tid til at hade.
En tid til krig, en tid til fred.
Hvad udbytte af sit slid har den, der foretager sig noget

Så vidt Prædikereren.

Nu er det så tid for mig til at holde op her og gå ind i mit livs september.

Tid er ikke bare tid, noget man har eller ikke har.

Tiden er forskellig.

Det kan være **kløkketid**, den tid som uret måler ud. Man taler her om kronos, en lang linje. Tid kan også være keiros: **den fyldte tid** et punkt, hvor man kan fordybe sig, f.eks. den intense tid i naturen eller i mødet med et andet menneske:

Det kan være en lille snak på kontoret.

Det kan være en frokost-stund rundt om bordet.

Det kan være på de store møder.

Det kan være, når man tilfældigt støder ind i hinanden eller planlagt drøfter en aftalt sag, og taget sig løfter.

Det har ofte løftet sig, se hvor det buer - for der er talt så meget i skolens stuer.

Hver eneste dag er der noget at hente i møder med indhold, og man kan forvente at bag det står saglighed og ekspertise.

De korte stunder er det, jeg vil prise.

Jeg husker meget tydeligt den første gang, jeg stod
i den store flade bygning her ved sygehusets fod.
Jeg ville ikke være en del af skolens klan,
og der var en orlovsstilling, som passed i min plan.
Den fik jeg straks på stedet. Dengang var man i nød,
så en sygeplejersker kunne nemt få dagligt brød.
 $\frac{3}{4}$ år var beregnet til netop denne sag,
men sådan gik det ikke. Det viser sig i dag:
 $\frac{1}{3}$ århundred, en halvdel af mit liv
har jeg været her på skolen - i glæde og i kiv.
Det var der på det tidspunkt. Vi af lederskift blev ramt.
En ikke usædvanlig ting at hælde i vort amt.
De år, hvor dette hændte,
var meget turbulente.
Ny ledere blev sendte.
Nu - er her nærmest tamt.

Hele tiden under dette passed vi vor dont,
og vi kom ind i 80'erne, hvor skolen lå i front.

I pædagogisk tænkning var den forud for sin tid.
Jeg fulgte med, jeg skulle, men den tid var ikke blid,
for disse nye toner
var mest konfrontationer,
indtil modenheden kroner
et pædagogisk slid.
Min holdning passed ikke til skolens skrappe flok.
På denne tid jeg tænkte: nu har jeg mer end nok,
Men det var ikke enkelt at få et andet sted.
Jeg tænkte også goderne, de flytter ikke med:
De førnævnte stunder,
som gør dagligdagen runder',
og hvori et livsmod bunder,
hører til på dette sted.
Jeg valgte da at blive - her, hvor jeg stod.
Det var jo nu et faktum, at jeg havde slået rod
i den store, flade firkant her ved sygehusets fod.

Så blæste andre vinde blidt om min kind.
De unge ny studerende med receptive sind
forstår de omsorgstanker, som i omløb nu blev bragt,
og modta'r med stor glæde, det de får forelagt.
Det kan jo diskuteres, og bli'r det også tit,
men værdierne dem ser de og tænker bredt og vidt.

Og sådan går det til, at jeg nu kan runde af
med en klar og god forventning til plejen af i dag.
For disse omsorgstanker de lægger sig klods
op af den tid, jeg før benævnte som **keiros**.
Lidt skepsis kan der murre,
når begrebsmøllen snurrer.
De kloge, åbne unge er dog i overflod
i den glade lyse firkant her ved sygehusets fod.

Ja, det var min fortælling og lidt af skolens med.
Med vemod og forventning går jeg fra dette sted.
Tak til hver enkelt af jer. Jeg føjer dertil: Vid,
at det I mest har givet mig, det er den fyldte tid.

Anne Elsebet 30.august 2006